

จันทร์ 8 กรกฎาคม

สัปดาห์ที่ 14
เทศกาลธรรมดา
สดด 91:1-2,3-5,
14-16
ท้าวตีสปีดที่ 2

บทอ่านที่ 1

ปฐม 28:10-22ก

ในครั้งนั้น ยาโคบออกจากเบเออร์เซบา เดินทางมุ่งหน้าไปฮาราน เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง ก็หยุดพักแรมที่นั่น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินก้อนหนึ่งมาหนุนศีรษะแล้วนอนที่นั่น เขาฝันเห็นบันไดอันหนึ่งทอดจากพื้นดินขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และทูตสวรรค์ของพระเจ้าเดินขึ้นลงบนบันไดนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างเขา ตรัสว่า “เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม บิดาของท่าน พระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินที่ท่านนอนอยู่นี้เราจะให้ท่านและลูกหลานของท่าน ลูกหลานของท่านจะมีมากมายเหมือนฝุ่นผงบนแผ่นดิน ท่านจะแผ่ขยายออกไปทางทิศตะวันตก ทิศตะวันออก ทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาเผ่าพันธุ์ทั้งสิ้นทั่วแผ่นดินจะได้รับพรเพราะท่านและเพราะลูกหลานของท่าน เราอยู่กับท่าน เราจะพิทักษ์รักษาท่านทุกแห่งที่ท่านไปและจะนำท่านกลับมายังแผ่นดินนี้ เราจะไม่ทอดทิ้งท่าน จนกว่าเราจะได้ทำสิ่งที่เราสัญญาไว้กับท่าน” ยาโคบตื่นขึ้น แล้วพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับอยู่ ณ ที่นี้แน่ แต่ข้าพเจ้าไม่รู้” เขากลัวมาก พูดว่า “สถานที่แห่งนี้น่าเกรงขาม จะต้องเป็นที่ประทับของพระเจ้าและเป็นประตูสวรรค์แน่ทีเดียว” ยาโคบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เอาหินก้อนที่ใช้หนุนศีรษะมาตั้งเป็นเสาค่อดีลิตี แล้วเทน้ำมันบนยอดเสานั้น เพื่อถวายแด่พระเจ้า เขาเรียกสถานที่นั้นว่าเบธเอล ก่อนหน้านั้นเมืองนั้นชื่อลูส...

พระวรสาร

มธ 9:18-26

ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังตรัสอยู่นั้น หัวหน้าคนหนึ่งเข้ามากราบพระบาท ทูลว่า “บุตรหญิงของข้าพเจ้าเพิ่งสิ้นใจ เชิญพระองค์เสด็จไปกพระหัตถ์เหนือเขาเถิด เขาจะได้มีชีวิต” พระเยซูเจ้าทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไปพร้อมกับบรรดาศิษย์
ขณะนั้น หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว เข้ามาข้างหลังสัมผัสผ้านองพระองค์ นางคิดว่า “ถ้าฉันเพียงสัมผัสผ้านองพระองค์เท่านั้น ฉันก็จะหายจากโรค” พระเยซูเจ้าทรงหันมาเห็นเข้า จึงตรัสว่า “ลูกเอ๋ย ทำใจดี ๆ ใจ ความเชื่อของท่าน ช่วยท่านให้รอดพ้นแล้ว” หญิงนั้นก็หายจากโรคนับแต่เวลานั้น เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมาถึงบ้านของหัวหน้าคนนั้น ทรงเห็นคนเปาซลุ่ย และผู้คนกำลังซุลมุนวุ่นวาย จึงตรัสว่า “ออกไปเถิด เด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เพียงแต่นอนหลับไปเท่านั้น” พวกนั้นต่างหัวเราะเยาะพระองค์ เมื่อคนกลุ่มนั้นถูกไล่ออกไปข้างนอกแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไป ทรงจับมือเด็กหญิง เด็กนั้นก็ลุกขึ้น ชาวเมืองนี้จึงแพร่ออกไปทั่วแคว้นนั้น

การดำเนินชีวิตต้องสอดคล้องกับความเชื่อ เราเชื่ออย่างไรเราจะดำเนินชีวิตอย่างนั้น เราคริสตชนจึงต้องไตร่ตรองถึงการดำเนินชีวิตของเราบ่อย ๆ ว่าเราเชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียวผู้ทรงประทานชีวิต และช่วยเราให้รอดพ้นจริงหรือไม่ หลาย ๆ ครั้งการดำเนินชีวิตของเราแสดงให้เห็นว่าเราไม่ได้เชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียวอย่างแท้จริง เพราะมีหลายสิ่งหลายอย่างปะปนอยู่ในการดำเนินชีวิตของเรา จงเชื่อเหมือนหญิงเป็นโรคตกเลือดคนนั้น นางเชื่ออย่างไรก็ปฏิบัติอย่างนั้น และการปฏิบัติตามความเชื่อของนางทำให้ท่านได้รับพระเมตตาหายจากโรค